

<p>Odločbe s komentarji <i>Decisions with Commentaries</i></p>
--

Odločba Sodišča EU v zadevi BVG proti JP Morgan *

Mednarodna pristojnost v zadevah glede veljavnosti odločitev organov družb **

Sodišče EU je 12. maja 2011 izdalo odločbo v zadevi *BVG proti JP Morgan* v zvezi z interpretacijo člena 22(2) Uredbe št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah¹ oz. Bruseljski uredbi I (v nad.: Uredba 44/2001). Člen 22(2) Uredbe 44/2001 določa pravila o izključni mednarodni pristojnosti sodišč v sporih, predmet katerih je veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanje gospodarskih družb ali drugih pravnih oseb ali združenj fizičnih ali pravnih oseb, ali veljavnost odločitev njihovih organov. V tovrstnih sporih je izključno pristojno sodišče države članice EU, v kateri ima gospodarska družba, pravna oseba ali združenje svoje stalno prebivališče oz. sedež.²

Dejansko stanje

JP Morgan, ameriška investicijska banka s sedežem New Yorku s podružnicami in hčerinskimi družbami v Evropi, in BVG, pravna oseba javnega prava s sedežem v Berlinu, ki opravlja storitve javnega prevoza v deželi Berlin, sta 19. julija 2007 sklenili posel, imenovan »*Independent Collateral Enhancement Transactions*«, ki je med drugim vključeval tudi pogodbo s klavzulo

* Zadeva C-144/10, Berliner Verkehrsbetriebe, Anstalt des öffentlichen Rechts proti JP Morgan Chase Bank NA, Frankfurt Branch, ZOdl. 2011.

** Komentar pripravila: dr. Martina Repas, izredna profesorica, Pravna fakulteta Univerze v Mariboru, Mladinska ulica 9, SI-2000 Maribor, Slovenija, e-pošta: martina.repas@uni-mb.si

¹ UL EU, L 12, 16. 1. 2011, str. 1–23.

² Ta določba tudi izrecno določa, da sodišče za ugotovitev stalnega prebivališča oz. sedeža gospodarske družbe ali pravne osebe uporabi svoja pravila mednarodnega zasebnega prava. Več o tem gl. pri Stone P., *EU Private International Law*, Edward Elgar, Cheltenham, Northampton, 2010, str. 149.

o pristojnosti angleških sodišč. V skladu s to pogodbo je družba BVG sprejela obveznost plačila zneskov v primeru ustavitve plačil tretjih družb. Ker je družba BVG dolgovala plačilo določenih zneskov po pogodbi, je družba JP Morgan 10. oktobra 2008 v Angliji zoper družbo BVG vložila tožbo in zahtevala plačilo v višini 112 milijonov USD. Družba BVG je menila, da pogodba ni veljavna zaradi ravnanja *ultra vires* pri njeni sklenitvi in da naj bi bile odločitve njenih organov, ki so vodile do sklenitve pogodbe, nične. Zato je tudi menila, da so za odločanje o tej zadevi mednarodno izključno pristojna nemška sodišča na podlagi člena 22(2) Uredbe 44/2001.

Na drugi strani pa je tudi družba BVG dne 9. marca 2009 vložila tožbo zoper družbo JP Morgan pred nemškim sodiščem in zahtevala, da ugotovi ničnost pogodbe zaradi narave *ultra vires* njenega predmeta glede na statut družbe BVG. Glede na to, da je nemško sodišče kot drugo začelo postopek, bi moralo na podlagi člena 27 Uredbe 44/2001 postopek prekiniti. Ta člen namreč določa, da morajo v primeru, da pred sodišči različnih držav članic EU tečejo postopki z istim zahtevkom med istima strankama, vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekiniti svoje postopke, vse dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek. Ko se ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, pa se vsa druga sodišča izrečejo za nepristojna v korist sodišča, ki je prvo začelo postopek. Kljub temu pa je družba BVG menila, da se nemško sodišče ne sme izreči za nepristojno zaradi obstoja izključne pristojnosti tega sodišča in da bi moralo biti angleško sodišče tisto, ki bi se na podlagi člena 25 Uredbe 44/2001 moralo izreči za nepristojno. Nemško sodišče je vendarle postopek prekinilo, zoper sklep o prekinitvi postopka pa se je družba BVG pritožila na pritožbeno sodišče, ki zahtevi družbe BVG ni ugodilo. Posledično je bila zadeva v skladu z nemškimi postopkovnimi pravili po uradni dolžnosti predložena v odločanje nemškemu Višjemu deželnemu sodišču (Kammergericht Berlin). Slednje je Sodišču EU v predhodno odločanje predložilo naslednje vprašanje: »Ali se člen 22(2) Uredbe 44/2001 nanaša tudi na spore, v katerih gospodarska družba ali druga pravna oseba zahtevku, ki je zoper njo vložen, ugovarja s tem, da so odločitve njenih organov, ki so privedle do sklenitve pogodbe, neveljavne zaradi kršitve statuta?«

Sodišče EU je odločilo, da je člen 22(2) Uredbe 44/2001 treba razlagati tako, da se ne uporablja za spor, v katerem družba zatrjuje, da se pogodba zoper njo ne more uporabiti, ker je odločitev njenih organov, ki je privedla do sklenitve te pogodbe, domnevno neveljavna zaradi kršitve statuta.

Iz odločbe Sodišča EU

[...]

23 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se uporablja za spor, v katerem družba zatrjuje, da se pogodba zoper njo ne more uporabiti, ker je odločitev njenih organov, ki je privedla do sklenitve te pogodbe, domnevno neveljavna zaradi kršitve statuta.

24 Predložitveno sodišče to vprašanje postavlja ob opiranju na ugotovitev, da družba BVG posredno ali predhodno uveljavlja neveljavnost svojih odločitev. Trdi, da v smislu člena 27(1) Uredbe št. 44/2001 obstaja litispendenca med postopkoma, začetima v Angliji in Nemčiji, ker se oba nanašata na obstoj iste terjatve, ki domnevno izhaja iz swap pogodbe JPM, pri čemer je treba torej v obeh preizkusiti njeno veljavnost.

25 Tako je po mnenju predložitvenega sodišča predmet obeh postopkov pogodbeni zahtevak, ki temelji na tej terjatvi. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da se njegovo prvo vprašanje nanaša na veljavnost člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 v okviru „zgolj posredno potrebnega preizkusa veljavnosti odločitev organov [družbe] glede na statut“.

26 Glede besedila člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 obstaja določeno odstopanje med različnimi jezikovnimi različicami te določbe. V skladu z nekaterimi jezikovnimi različicami je sodišče kraja sedeža družbe ali druge pravne osebe izključno pristojno „v postopkih, predmet katerih je“ veljavnost njihove ustanovitve, njihova ničnost ali prenehanje oziroma veljavnost odločitev njihovih organov. Nasprotno pa druge različice določajo tako pristojnost, če je „predmet“ spora tako vprašanje.

27 Druga različica daje, v nasprotju s prvo, misliti, da se ta določba Uredbe št. 44/2001 uporablja samo, če se spor o glavni stvari primarno nanaša na veljavnost ustanovitve družbe ali na veljavnost odločitve organov družbe.

28 Vendar je treba na podlagi ustaljene sodne prakse različne jezikovne različice besedila Evropske unije razlagati enotno in torej ob razhajanjih med njimi zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (glej zlasti sodbi z dne 29. aprila 2004 v zadevi Plato Plastik Robert Frank, C-341/01, Recueil, str. I-4883, točka 64, in z dne 29. aprila 2010 v zadevi M in drugi, C-340/08, še neobjavljena v ZOdl., točka 44).

29 Pri razlagi člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 je torej poleg njegovega besedila treba upoštevati še druge dejavnike, zlasti splošno sistematiko in namen te uredbe.

30 V zvezi s tem je treba spomniti, da je pristojnost iz člena 2 Uredbe št. 44/2001, in sicer pristojnost sodišč države članice na ozemlju, na katerem ima tožena stranka stalno prebivališče, splošno pravilo. Ta uredba le kot odstopanje od tega splošnega pravila določa pravila o posebni pristojnosti v taksativno naštetih primerih, v katerih

je toženo stranko mogoče ali se jo mora, odvisno od primera, tožiti pri sodišču druge države članice (glej sodbo z dne 13. julija 2006 v zadevi Reisch Montage, C-103/05, ZOdl., str. I-6827, točka 22 in navedena sodna praksa). Sodišče je tako sprejelo ozko razlago določb člena 22 Uredbe št. 44/2001 (sodba z dne 2. oktobra 2008 v zadevi Hassett in Doherty, C-372/07, ZOdl., str. I-7403, točki 18 in 19). Sodišče je namreč presodilo, da se določbe člena 16 Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija), ki so v bistvu enake določbam člena 22 Uredbe št. 44/2001, kot izjema od splošnih pravil te konvencije o pristojnosti ne smejo razlagati širše, kot zahteva njihov namen (glej sodbe z dne 14. decembra 1977 v zadevi Sanders, 73/77, Recueil, str. 2383, točki 17 in 18; z dne 27. januarja 2000 v zadevi Dansommer, C-8/98, Recueil, str. I-393, točka 21, in z dne 18. maja 2006 v zadevi ČEZ, C-343/04, ZOdl., str. I-4557, točka 26).

31 Ta pristop je treba prenesti na zadevne okoliščine, v katerih se postavlja vprašanje uporabe člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Hassett in Doherty, točki 18 in 19, ter sodbi z dne 23. aprila 2009 v zadevi Draka NK Cables in drugi, C-167/08, ZOdl., str. I-3477, točka 20, in z dne 10. septembra 2009 v zadevi German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, ZOdl., str. I-8421, točka 27).

32 Res je, da člen 23(5) Uredbe št. 44/2001 določa, da dogovori o pristojnosti nimajo pravne veljave, če izključujejo pristojnost sodišč, ki imajo v skladu s členom 22 te uredbe izključno pristojnost. Vendar primarnost določb člena 22 ne more upravičiti njihove široke razlage. Nasprotno, ozka razlaga člena 22, točka 2, ki ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje zelenih ciljev, je še toliko potrebnejša, ker je pravilo o pristojnosti, ki ga določa, izključujoče, tako da bi njegova uporaba pogodbenim strankam onemogočila vsakršno avtonomijo pri izbiri drugega sodišča.

33 V zvezi s tem je treba poudariti, da bi bila široka razlaga člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001, v skladu s katero bi se ta uporabljal za vse spore, v katerih se pojavi vprašanje veljavnosti odločitve organov družbe, v nasprotju, prvič, z enim od splošnih namenov te uredbe, ki je naveden v njeni uvodni izjavi 11 in obsega prizadevanje za doseg čim večje predvidljivosti pravil o pristojnosti, ter, drugič, z načelom pravne varnosti.

34 Če bi se namreč za vse spore, ki se nanašajo na odločitev organa družbe, moral uporabljati člen 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001, bi to dejansko pomenilo, da bi bila za sodne postopke na podlagi pogodbene, deliktne ali druge obveznosti, ki bi se začeli proti družbi, lahko skoraj vedno pristojna sodišča države članice sedeža te družbe (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Hassett in Doherty, točka 23). Za enostransko dodelitev izključne pristojnosti sodišča njenega sedeža bi namreč zadostovalo, da se družba predhodno sklicuje na domnevno neveljavnost odločitev njenih organov, ki so privedle do sklenitve pogodbe ali do storitve zanjo domnevno škodljivega dejanja.

35 Zgoraj navedeni cilj predvidljivosti ne bi bil dosežen, če bi lahko ob neobstoju izrecne določbe v smislu Uredbe št. 44/2001 bila uporaba pravila o pristojnosti, ki je odvisno od narave spora, različna glede na obstoj predhodnega vprašanja, ki bi ga lahko kadar koli postavila ena od strank, saj bi to lahko spremenilo naravo spora.

36 Ugotoviti je treba tudi, da je drugi namen pravil o pristojnosti, ki izhajajo iz člena 22 Uredbe št. 44/2001, dodelitev izključne pristojnosti sodiščem države članice v posebnih okoliščinah, ko so ta sodišča zaradi tesne povezanosti med temi spori in navedeno državo članico glede na predmet zadeve v boljšem položaju za odločanje v sporih, ki iz tega izhajajo.

37 Tako člen 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 podeljuje pristojnost za odločanje o sporih, ki se nanašajo na veljavnost odločitve organov družbe, sodiščem njenega sedeža. Ta sodišča so namreč v boljšem položaju za odločanje v sporih, ki se nanašajo izključno ali primarno na to vprašanje.

38 Vendar pomenijo v okviru spora, ki izhaja iz pogodbe, vprašanja veljavnosti, razlage in uveljavljanja pogodbe njegovo bistvo in so njegov predmet. Vsa vprašanja, ki se nanašajo na veljavnost odločitve o sklenitvi navedene pogodbe, ki so jo predhodno sprejeli organi ene od strank, je treba šteti za stranska. Čeprav spadajo v analizo, ki jo je treba opraviti v zvezi s tem, pa niso ne njen edini ne glavni predmet.

39 Tako predmet takega pogodbenega spora ne pomeni nujno posebno tesne povezanosti s sodiščem sedeža stranke, ki se sklicuje na domnevno neveljavnost odločitve svojih organov. Torej bi bila določitev izključne pristojnosti sodišč države članice sedeža ene od družb pogodbenic v nasprotju z učinkovitim izvajanjem sodne oblasti.

40 Poleg tega široka razlaga člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 ne bi bila v skladu s posebnim namenom te določbe, ki je preprosto osredinjenje pristojnosti za odločanje o sporih, katerih predmet je obstoj družb in veljavnost odločitev njihovih organov, da bi se preprečilo izdajanje protislovnih odločb (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo *Hassett in Doherty*, točka 20). Ta namen je namreč omejen na spore z navedenim predmetom in torej cilj te določbe ni osredinjenje pristojnosti za odločanje o vseh sporih, katerih predmet je pogodba, katere stranka je pravna oseba, ki uveljavlja neveljavnost odločitev svojih organov kot sredstvo obrambe.

41 Kot je bilo poudarjeno v točki 38 te sodbe, je treba vsa vprašanja, ki se nanašajo na veljavnost odločitve organov ene od strank, v okviru pogodbenega spora šteti za stranska. Tak spor načeloma ne more privedi do protislovnih odločb sodišč različnih držav članic, saj vzporedni ali nasprotni zahtevki, ki temeljijo na isti pogodbi, načeloma pomenijo primer *litispendence*, ki je zajet s členom 27(1) Uredbe št. 44/2001, ter je treba odločbe pristojnega sodišča v skladu s členoma 33(1) in 38 Uredbe št. 44/2001 priznati in izvršiti v vseh državah članicah.

42 Iz zgoraj navedenega izhaja, da bi široka razlaga člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001, v skladu s katero bi se ta člen uporabljal za vsak spor, v katerem bi se

pojaviло vprašanje veljavnosti odločitve organov družbe, področje uporabe te določbe razširila na več kot to, kar zahtevajo cilji, ki jim ta člen sledi.

43 Jenardovo poročilo o Bruseljski konvenciji (UL 1979, C 59, str. 1), v katerem so komentirane njene določbe in iz katerega ugotovitve so po analogiji upoštevne za razlago določb Uredbe št. 44/2001, potrjuje smotnost ozke razlage člena 16(2) te konvencije in s tem člena 22, točka 2, navedene uredbe. V skladu s tem poročilom navedeni člen 16(2) uvaja izključno pristojnost za tožbe, ki se „primarno“ nanašajo na veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanje teh družb ali pravnih oseb ter na veljavnost odločitev njihovih organov.

44 Tako je treba razhajanje med jezikovnimi različicami člena 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001, ugotovljeno v točki 26 te sodbe, razrešiti s tem, da se ta določba razlaga tako, da se nanaša samo na spore, katerih predmet je primarno veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanje družb ali pravnih oseb ter veljavnost odločitev njihovih organov.

45 Tej ugotovitvi ne nasprotuje sodba z dne 13. julija 2006 v zadevi GAT (C-4/03, ZOdl., str. I-6509) – omenjena v predložitveni odločbi – v kateri je Sodišče razsodilo, da se člen 16(4) Bruseljske konvencije, ki je v bistvu enak členu 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001, uporablja za vse spore, v katerih se izpodbija veljavnost patenta, bodisi da gre za tožbo ali ugovor, s čimer je dodelilo izključno pristojnost sodiščem države članice, v kateri je bil patent registriran.

46 Te sodne prakse namreč ni mogoče prenesti na spore, v katerih se postavlja vprašanje veljavnosti odločitve organov družbe. Ker je veljavnost zadevnega patenta nujna predpostavka, zlasti v okviru kakršne koli tožbe zaradi kršitve patenta, se izključna pristojnost za odločanje o vseh sporih, v katerih se izpodbija ta veljavnost, zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti priznava sodiščem države članice, na katere ozemlju je bila vložena prijava za ta patent ali je bil ta registriran, ker so ta v najboljšem položaju za odločanje o tem sporu. Kot je bilo poudarjeno v točkah od 37 do 39 te sodbe, to ne velja za sodišča sedeža družbe, ki je stranka v pogodbenem sporu in se sklicuje na domnevno neveljavnost odločitve o sklenitvi pogodbe, ki so jo sprejeli njeni organi.

47 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 22, točka 2, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se ne uporablja za spor, v katerem družba zatrjuje, da se pogodba zoper njo ne more uporabiti, ker je odločitev njenih organov, ki je privedla do sklenitve te pogodbe, domnevno neveljavna zaradi kršitve statuta.

[...]

Komentar odločbe

Uredba 44/2001 v členu 2 določa splošno pristojnost sodišč držav članic EU po domicilu toženca. V skladu s tem je toženec lahko tožen le pred sodiščem države njegovega domicila, pri čemer državljanstvo ni pomembno, so pa od tega pravila mogoča tudi odstopanja oz. izjeme in je toženec lahko tožen tudi v državi, kjer nima domicila. Te izjeme so omejene le na primere, ki jih Uredba 44/2001 posebej določa v členih 5 – 24. Med takšne izjeme sodijo tudi izključne pristojnosti, določene v členu 22 Uredbe 44/2001, ki derogirajo vse druge pristojnosti, njihovo neupoštevanje pa ima za posledico zavrnitev priznanja in razglasitve izvršljivosti odločbe sodišča države, ki izključne pristojnosti ni upoštevalo (člen 35(1) Uredbe 44/2001).

Med izključne pristojnosti Uredba 44/2001 v členu 22(2) uvršča tudi pristojnost v sporih, predmet katerih je veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanje gospodarskih družb ali drugih pravnih oseb ali združenj fizičnih ali pravnih oseb, ali veljavnost odločitev njihovih organov. V zvezi s tem členom je treba omeniti obstoj njegovih različnih jezikovnih različic v posameznih državah članicah EU, na kar je opozorilo tudi Sodišče EU v zadevi *BVG proti JP Morgan* (tč. 26). Po prvi različici se ta izključna pristojnost nanaša na »postopke, predmet katerih je« veljavnost ustanovitve in prenehanja družb in odločitev njihovih organov, po drugi različici pa se nanaša na »predmet« spora. Slednje bi pomenilo, da se člen 22(2) Uredbe 44/2001 uporabi zgolj v primeru, da se spor o glavni stvari primarno nanaša na ta vprašanja.

Sodišče EU je že v zadevah *Peters proti ZNAV*,³ *Powell Duffryn proti Petereit*⁴ in *Hassett proti The Medical Defence Union*⁵ opozorilo na ozko razlago člena 22(2) Uredbe 44/2001. V skladu s temi odločbami se člen 22(2) Uredbe 44/2001 ne uporabi v primerih izpolnitve obveznosti, ki jih ima družba do delničarjev oz. družbenikov na podlagi »članstva« v družbi (npr. vrnitev preplačila dividend) in tudi ne v primerih, ko družbenik izpodbija odločitev organa družbe, s katerim so mu bile kršene pravice, ki naj bi jih imel na podlagi statuta te družbe. Taka ozka razlaga člena 22(2) Uredbe 44/2001 je povsem na mestu, sploh če upoštevamo, da pomeni izjemo od splošnega pravila, določenega v členu 2 Uredbe 44/2001. Vse izključne pristojnosti, vključno s pristojnostjo v sporih glede veljavnosti ustanovitve, ničnosti družb ali veljavnosti organov družb, je treba razlagati ozko in v skladu z namenom pravila samega. Sodišče EU je v obravnavani zadevi izpostavilo nevarnost

³ Zadeva 34/82, ZOdl. 1983, str. 987.

⁴ Zadeva C-214/89, ZOdl. 1992, str. I-1745.

⁵ Zadeva C-372/07, ZOdl. 2008. Str. I-7403.

preširoke razlage tega člena, saj bi le-ta bila v nasprotju s temeljnim načelom Uredbe 44/2001, tj. načelom predvidljivosti pravil o mednarodni pristojnosti (gl. uvodno izjavo 11 Uredbe 44/2001), prav tako pa tudi v nasprotju z načelom pravne varnosti. Pomembno namreč je, da se pravila o mednarodni pristojnosti, ki pomenijo derogacijo od splošnega pravila o pristojnosti, razlagajo tako, da lahko normalno obveščen toženec razumno predvidi, pred katerim sodiščem, ki ni sodišče njegovega stalnega prebivališča oz. sedeža, je lahko tožen.⁶ Če bi člen 22(2) Uredbe 44/2001 razlagali široko, bi izključna pristojnost veljala za vse spore, v katerih bi se pojavilo vprašanje veljavnosti odločitev organov, kar bi pomenilo, da bi bila lahko za kakršnekoli sodne postopke proti družbi skoraj vedno pristojna sodišča države članice EU, kjer ima taka družba sedež. Družba bi se vedno lahko sklicevala na domnevno neveljavnost odločitev njenih organov.

Iz navedenega torej sledi, da je treba sprejeti drugo jezikovno različico člena 22(2) Uredbe 44/2001, po kateri je ta člen omejen le na spore, katerih primarni predmet je veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanja družb ali drugih pravnih oseb ter veljavnost odločitev njihovih organov. To pomeni, da pravila o mednarodni izključni pristojnosti iz člena 22(2) Uredbe 44/2001 ni mogoče uporabiti, kadar se ta vprašanja pojavijo zgolj kot stranska. *Ratio* člena 22(2) Uredbe 44/2001 namreč je, da so sodišča države članice EU, kjer je sedež družbe, v najboljšem položaju, da odločijo o sporu, ki je izključno ali primarno povezan z vprašanjem veljavnosti odločitve organa te družbe. V pogodbenih sporih vprašanja v zvezi z veljavnostjo, razlago ali izvršitvijo pogodb predstavljajo predmet spora. Čeprav so vprašanja glede veljavnosti odločitve v zvezi s sklepanjem pogodbe lahko del analize, se morajo vendarle obravnavati kot stranska vprašanja⁷ in se zanje člen 22(2) Uredbe 44/2001 ne more uporabiti.

Sodišče EU je torej v skladu z ozko razlago člena 22(2) Uredbe 44/2001 odločilo, da se zadevni spor ni nanašal na veljavnost odločitve organa družbe. V danem primeru je šlo za spor glede veljavnosti pogodbe, kar pa ni predmet člena 22(2) Uredbe 44/2001 in s tem izključne pristojnosti sodišča države članice EU, kjer ima družba sedež. Posledica odločbe Sodišča EU v zadevi *BVG proti JP Morgan* pa se kaže v precej omejenih možnostih za sklicevanje na izključno pristojnost v členu 22(2) Uredbe 44/2001.

---

⁶ Zadeva C-26/91, Jakob Handte & Co GmbH proti Soc. Traitements Mécano-Chimiques des Surfaces, ZOdl. 1992, str. I-3967, tč. 18.

⁷ ECJ Rules on scope of Article 22(2) Brussels Regulation, <http://dispute.practicallaw.com/0-506-1309> (obiskano: 19. 10. 2011).